

Het land der wanhoop

Ridder Avalon dwaalde verweesd over de verlaten velden van Amalgron. Zijn wapenschild hing in gescheurde repen over zijn maliënkolder. De lucht was doordrenkt van een smeulende lijkengeur. Hij had zijn hoofd afgewend van de brandende stapels links en rechts van hem, maar kon niet vermijden dat de doordringende geur zijn neusgaten bereikte. Allemaal tekenen dat het te laat was. Hij weigerde dat te geloven. Zolang hij armen en benen had, en zijn lichaam hem wilde dragen, zou hij verder vechten. Vechten tegen het ongedierte dat het volk van Amalgron terroriseerde, martelde en vermoorde. Graaf Taufor en zijn volgelingen. Taufor was een tiran die voor niets terugdeinsde. Hele dorpen werden platgebrand, doch niet alvorens alle bewoners van hun bezittingen te ontdoen en alle voorraden leeg te plunderen. Kinderen werden vermoord, vrouwen verkracht en gemarteld tot er niets meer van hen overbleef dan een hoop bloederige hompen vlees.

Het grind van het vervallen pad kraakte onder zijn voetzolen. In de verte kon hij de stadsomwalling al zien. Glendal was ooit een vredig stadje, maar nu was het ook in de meedogenloze handen gevallen van Taufor. Naast het pad zat een meisje te huilen, bij het lijk van haar moeder. Hoezeer zijn hart ook brak, hij mocht zich nu niet laten afleiden. Hij keerde zijn hoofd van haar af, en vervolgde zijn weg op het groezelige pad. De beste manier om dit kind te helpen, was door de oorzaak van alle kwaad te vernietigen. Door het hoofd van Graaf Taufor op een dienblad aan de bevolking van Amalgron aan te bieden. Hij was de stad nu dicht genoeg genaderd. Het hoofd van de voormalige heerser, Heer Gandolf, staarde hem met lege ogen aan van op de kantelen. De geur van zijn ontbinding verviel in het niets, tegenover de stank van verval die de stad zelf uitscheidde. Taufor voelde zich onkwetsbaar hier, in het hart van zijn rottende rijk. Hij zou nooit vermoeden dat Avalon nét hier zou aanvallen.

Dat Avalon alleen was, speelde zeker in zijn nadeel. Er was echter nog een tweede probleem. Taufor had Cassandra in zijn macht. Taufor had haar op een laffe manier overmeesterd en ontvoerd. Met weemoed dacht hij aan Cassandra's lange, zwarte krullen, haar donkergroene katogen en haar volle mond, die altijd lachte. Avalon had Cassandra ontmoet in het donkere woud van Cenfurian. Het was het laatste stuk onbezet gebied. Hij had zich tot in het hart van het woud gesleept. Het bloed had uit zijn wonden gegutst als regen. De atmosfeer voelde anders hier. Zelfs de geur van de lucht verschilde.

Een verblindend blauw licht had zijn aandacht getrokken. Toen zag hij haar. Ze droeg een donkerrode jurk, als de kleur van bloed, die perfect paste bij haar lippen. Haar felgroene ogen schenen even fel te stralen als het blauwe schijnsel rond haar. Haar lichaam zweefde boven het struikgewas, alsof het van lucht gemaakt was.

Hij had onmiddellijk opgemerkt dat Cassandra niet menselijk was. Hij had gevreesd dat ze één van Taufors beruchte magiërs was, die erom bekend stonden heel der dorpen van de kaart te vegen met één vingerknip. Niets was minder waar. Cassandra was inderdaad een grootse tovenares, maar geen haar op haar hoofd dat eraan dacht zich bij Taufor aan te sluiten. Ze was de dochter van Gwendolyn, een heks die het woud en zijn bewoners beschermde. Op een dag had Taufor Gwendolyn op een gruwelijke manier vermoord. Wat Taufor echter niet wist, was dat Cassandra ondertussen zelf uitgegroeid was tot een meesteres der zwarte kunsten. Taufor kwam daar gauw genoeg achter, toen hij merkte dat zijn linies nog steeds door een onzichtbare kracht uit het gebied werden geweerd.

Alsof Avalon een pluim was, had Cassandra hem op haar handen door het woud gedragen. Aan een duizelingwekkende snelheid zweefden ze door de nevels tussen de bomen, tot hij in de verte een grot ontwaarde. De snelheid maakte hem draaierig, maar het waren vooral haar ogen die zijn hoofd deden duizelen. Ze bracht hem naar haar schuilhol en heelde met haar zachte handen zijn wonden, alsof het slechts sneetjes waren. Hij bleef bij haar, tot hij voldoende op krachten was om terug ten strijde te trekken tegen hun gezamenlijke vijand. Op dat moment vertrouwde ze hem voldoende om hem een deel van haar magische krachten te schenken. De kracht die hij nu voelde tintelen in zijn vingertoppen. De kracht die meermaals zijn leven had gered in het gevecht tegen Taufors leger. Sindsdien wist Avalon zeker dat hij van haar hield. Hij had haar zijn hart toevertrouwd en zij had dat aanvaard. Althans, dat dacht hij toch. Hij wist niet zeker wat er nu juist tussen hen speelde. Maar hij wist met heel zijn hart dat hij er alles voor zou doen om haar terug te krijgen. Nu had hij een extra reden om door te zetten.

De avond begon te vallen. De schemering streelde zijn gezicht met haar nevelige stralen. Avalon wist dat er nu slechts één bewaker de omwalling zou verdedigen. Als een slang sloop hij door de begroeiing, tot voorbij de machtige poort van Glendal. Avalon wist zeker dat de wachter hem niet in de gaten had. Hiervoor kon hij niet alleen op zijn krijgsservaring rekenen. Zijn opgeroepen camouflageschild was krachtig, en niet zichtbaar voor mensenogen. Enkel de machtigste tovenaars zouden de subtiele hint van magie opmerken. De wachter voelde niets

aankomen, tot Avalon in één snelle houw zijn keel oversneed. Warm bloed drupte op de bevroren ondergrond, terwijl de huurling machteloos door zijn knieën zakte. De kille lucht vulde zich met gesmoorde stikgeluiden. Avalon stapte beheerst over het dampende lijk. Zijn gezicht vertoonde geen enkele emotie. Wanneer je zoveel mannen vermoord had als Avalon, raakte je uiteindelijk gewend aan de dood.

De zwarte toren doemde op in de duisternis. Grote, oranje vlammen verlichtten spookachtig de kantelen. Hij onderscheidde drie vage gedaanten. Aan hun spitse helmen kon hij zien dat het Taufors zwarte ridders waren. Dit zou geen gemakkelijke opdracht worden. Maar als hij hierin slaagde, lag de overwinning weer iets dichterbij in het bereik. Zonder geluid te maken, schuifelde Avalon over de arduinen trappen. Het was echter verloren moeite. Aan het gerommel boven zijn hoofd merkte hij dat hij al ontdekt was. Zijn vijanden waren zich aan het voorbereiden op zijn komst. Hij had niets anders verwacht. Hij was voorbereid op hun formaties, al was het maar dat hij beseftte dat die er zouden zijn. Hij maakte opzettelijk een knisperend geluid, om aan te geven dat hij eraan kwam. Vervolgens sprong hij door het gat naar de hoger gelegen balken. Die actie had het gewenste effect. Twee van de ridders hadden op de loer gelegen, tot hij zijn hoofd zou laten zien. Toen dat gebeurde, waren ze met getrokken zwaard op hem afgestormd. Ze hadden er echter niet op gerekend dat Avalon de aanval zou ontwijken. Door hun brute, ondoordachte aanval hadden ze zichzelf te pletter gestort op elkanders zwaarden. Avalon liet zich weer zakken. De overgebleven wachter leek weinig onder de indruk van de lafhartige dood van zijn collega's. Avalon trok zijn zwaard. De behaarde kolos voor hem deed hetzelfde. Het blinkende staal reflecteerde in het schijnsel van het maanlicht. De strijd verliep deze keer minder vlot. Met krachtige houwduwen duwde de reus Avalon terug, tot hij met zijn rug tegen een muur stond. Avalon wist dat hij verloren was, als hij niet snel met een sterk plan op de proppen kwam. Het zware zwaard dreunde harder en harder tegen het zijne. Hij was fysiek niet tegen zijn tegenstander opgewassen. Avalon sloot zijn ogen, terwijl hij wanhopig probeerde stand te houden onder de regen van slagen. Hij verbeeldde zich dat Cassandra hem bijstond in zijn laatste uren. De gedachte aan haar deed het vuur terug in hem branden. Plots voelde hij de kracht opnieuw in zijn vingers. Het blauwe licht sidderde en klopte aan de binnenkant van zijn vingertoppen. Het magische schijnsel drong tot diep in het blad van zijn zwaard. Het felle licht verblindde zijn tegenstander. Met zijn laatste krachten stompte Avalon het heft van zijn zwaard in het gezicht van zijn vijand. Die was verdwaasd, evenwel slechts voor een seconde. Meer had Avalon niet nodig. Een flits met de kracht van een bliksemschicht schoot vanuit zijn onderarmen. Met een

bovenmenselijke kracht werd de kolos achteruit geblazen. Een doffe bons vulde de ruimte rondom hen met stof. De zwarte ridder keek verschrikt in het rond en graaide machteloos naar zijn zwaard. Met een krachtige zwaai hief Avalon zijn zwaard en plofte het diep in de kronkelende gedaante voor hem. De strijd was voorbij. Uitgeput maar voldaan betrad Avalon de laatste treden van het herwonnen bolwerk. Hij doofde de vuren, op één na. Eén toorts die met likkende vlammen zijn trotse wapenschild verlichtte. Er stegen reeds vreugdekreten op uit de catacomben van de slapende stad. Avalon was tevreden. De oorlogsverklaring was aangegaan.